

[Hanne Reintoft.]

ikke længere. Jeg ved ikke, om det er embedsmænd eller politikere, der sidder og udtænker sådan noget.

Endvidere er der en eller anden ud af luften grebet betragtning om 4 hjemmeboende børn under 18 år. Det er igen en bestemmelse, der er ganske ude af kontakt med virkeligheden. Der findes kvinder, som er udslidte og overbelastede af 3 børn, måske af 2 børn, hvis deres konstitution er særlig sensitiv eller deres forhold særlig vanskelige. Mere robuste kvinder er måske ikke nedkørt af 4 børn, og den overkørte kvinde på 37 år med 3 børn skal stadig falde ind under en af de indikationer, der findes i nugældende lov. Det er ikke svært at forestille sig, at forvirringen vil brede sig.

Så vil man i enkelte tilfælde tage hensyn til ung alder. Her skal det spille ind, hvor megen støtte der kan forventes fra barnets fader eller familie eller, som der står i lovforslaget: „fra anden side“. Dækker denne „anden side“, at samfundet her føler et særligt ansvar over for den unge kvinde, der egentlig kunne tænke sig at føde? Her er nemlig et særlig stort ansvar, for vi må nok se i øjnene, at det eneste område, hvor der er virkelig grund til at være bekymret over abortindgreb, netop er, hvor det drejer sig om den ganske unge førstegangsgravide kvinde, så man kan her sige, at det kun skal foretages, når kvinden skønner, at det er absolut nødvendigt for hende.

Lad mig i den forbindelse igen understrege, at den form for social indikation, der nu søges indført, som nævnt for det første bliver umulig at administrere — jeg ved faktisk ikke, hvordan mødrehjælpsinstitutionerne vil bære sig ad med at administrere den — og for det andet, som jeg har sagt det før, set fra et samfundssyn er umoralsk.

Lad mig gentage endnu en gang, at det kan ikke være rimeligt i et samfund som vort — jeg tror, det var fru Lis Møller, der forleden dag bedyrede heroppefra, at det var et rigt samfund — at der skal være så dårlige sociale forhold, for lav løn, boligmangel osv., at det skal afholde mennesker fra at få et barn, som de egentlig godt ville have. Abort skal gennemføres, hvis vedkommende menneske ikke personlig mener at kunne magte den opgave, et barn er. Jeg mener ligesom hr. Falk Hansen, at det var fru Lis Møller,

der en gang i en abortdebat sagde, at denne regering ville blive bedømt ikke på skatteprocenterne, men på dens evne til at løse boligproblemet. Vi må nok konstatere, at lige meget hvad kriterium befolkningen nu vælger at anlægge, så bliver dommen hård, og bare en lovgivning som denne er udtryk for en klar erkendelse af, at man ikke formår at løse befolkningens mest elementære problemer, den simple ret, som retten til bolig er. Vi løser heller ikke på nogen måde problemerne omkring børneinstitutionerne, og jeg vil bede fru Lis Møller undersøge dækningsprocenten for børneinstitutioner i de konservative kommuner; de er om muligt endnu ringere end i kommuner med socialdemokratisk forvaltning.

Fru Lis Møller var også inde på spørgsmålet, om ikke hele dette abortproblem for manges vedkommende kunne løses ved bortadoption. Vi kan godt stå herinde og diskutere, om det kan løses ved bortadoption; det er bare sådan, at det for meget, meget få kvinder fremstår som en mulig løsning. Vi må konstatere, at for den almindelige kvinde ude i befolkningen er der en afgørende forskel på at få afbrudt et svangerskab på et tidligt tidspunkt og så at få et barn og give det videre til andre. Vi kan så mene om det, hvad vi vil, jeg synes, det er uendelig enkelt at forstå rent menneskeligt. Jeg synes også, der er noget meget ubehageligt i selve tanken. Dette lovforslag erkender klart, at man ikke kan gennemføre at få et barn, fordi samfundet ikke slår til socialt; regeringen har selv udformet det. Skal det så være de grupper i befolkningen, der er ramt af denne dårlige sociale standard i vort samfund, der skal levere børn til andre? Jeg synes faktisk, tanken er lidt ubehagelig.

Må jeg også sige, at det kunne være lægeligt og etisk rigtigt at indskrænke tidsrummet for et abortindgrebs foretagelse til 12 uger. Men som jeg også har sagt før, kan det kun lade sig gøre, hvis man laver en lov om fri abort. Hvis man ikke gør det, ved vi, at folk kommer senere, fordi de først prøver andre udveje, og så bliver det faktisk en indskrænkning af de gældende bestemmelser.

Jeg er tilfreds med, at man foreslår strafansvaret for kvinden, der selv sørger for abort, ophævet. Det er nødvendigt, for vi har jo ikke turdet bruge det meget længe. Jeg ser heraf, at justitsministeren åbenbart klart